

Euromodulointia

Veikeä toimittaja ja muusikko Janne Palkisto (entinen Koskinen) on viihdyttänyt meitä mukavilla radio-ohjelmillaan, joissa käsitellään klassisen musiikin ilmiöitä. Olemme muun muassa saaneet seurata säveltäjien ja muusikoiden ruokatottumuksia ohjelmassa Syötävät sävelet. Palkisto on myös juontanut monia radion musiikkiohjelmia.

Kauan aikaa sitten hän toimitti musiikin tietopakettia, jonka lyhyissä osioissa selitettiin havainnollisin esimerkein musiikin perusilmiöitä kadensseista synkkooppeihin ja kaikkea siltä väliltä. Yksi osa käsitteli modulaatiota eli sävellajin vaihtoa kappaleen aikana. Klassinen musiikki on täynnä modulaatioita.

Eräässä musiikin lajissa modulaatio on kuitenkin muodostunut painajaiseksi. Ja se on euroviisut. Köyhänlaista melodiaa venytetään lopussa parin modulaation avulla kohti loppuhuipentumaa.

Janne Koskinen kertoi ohjelmassa, että eräs porukka seuraa pilallaan euroviisuja. Aina kun tulee modulaatio, jokaisen pitää ottaa modulaatioryppy. Ollaan kuulemma aika jurrissa kisan lopussa.

Osittain modulaatiohömpästä johtuen lopetin euroviisut. Kismitti, että julkisin varoin ylläpidetty eduskunnan radio rahoittaa tällaista osittain perverssiä älämölöä.

Toinen syy penseyteeni johtui siitä, että Itä-Euroopan maat toivat lavalle kaikkea muuta kuin musiikkia. Koko esitys saattoi muodostua pelkästään bikiniasuisten akrobaattien jumputtavasta hyppelestä. Ja sitten ne äänestivät vain toinen toisiaan.

Taas tuli tarjolle euromodulaatioita. Täytyy häntä koipien välissä tunnustaa, että seurasin jonkun verran. Varasin viinilasini viereeni ja pullon pöydän jalan viereen. Kisasta tuli pettymys. Ei näillä modulaatioilla saa tunnelmaa nousemaan. Lasillinen riitti, pulloon ei tarvinnut koskea.

Modulaatio tarkoittaa alun perin muuttamista. Euroviisujen musiikkitarjonnassa on kyllä sitten viime kertani jotakin muutakin muuttunut. Eivät ne kappaleet niin kauheita olleet. Ja mukaan oli päässyt taitavia laulajia. Yletön valoilla ja videoilla räiskiminen vaan vei huomion pois kappaleista.

Kisan voitti pääosin yleisön äänillä hollantilainen oh-oh-oh-oh, oh-oh-oh-oh -balladi. Lavalla ei ollut muita kuin nuori mies sähköpianoineen. Taustamusiikki tuli äänitteeltä. Räiskintää ei näkynyt. Kappale oli esittäjän ja parin muun hemmon tekemä. Ja huh, laulaja osasi laulaa!

Nyt kun netistä löytyy kaikki, katsoin voittaneen kappaleen taustoja. Heti putkahti sivu, jolta nuotit ja sanat sai ostaa parilla eurolla. Lisäbonuksena tarjottiin alkuperäisen a-mollin lisäksi nuotit transponoituna kolmeen muuhun sävellajiin. Kyllä se on helppoa nykyään.

Vaikka tämänvuotinen kisa tuntuikin ihan mukiinmenevältä, kaipaen yhä vanhaa tyyliä, jossa itse laulu ja sen esittäminen ratkaisivat. Näiden vanhojen joukossa Laila Kinnusen vuonna 1961 hienosti laulama Valoa ikkunassa ei häpeä yhtään. Voi tarkistaa vieläkin juutuupista.

Suomen surkea esitys jäi alkukarsinnassa viimeiseksi. Darudea ei todellakaan tarvittu tässä taistossa. Yletä pitäisi vaatia tarkkaa tietoa, paljonko Tel Avivin reissu meille Yle-veron maksajille maksoi.